

Børme Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 31.

3die august 1890.

16de aarg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Fyrtaarnet paa Hairevet.

(Af Lilius Davison.)

vor saa Hairevet dog ikke vildt og sort ud, som det der med sine tallede, skarpe klipper skjød sig fra landet ud i det brusende hav! Revet bestod af en lang række lave klipper, som skjød sine skarpe, tallede rygge op over vandet som rygfinnen af en haifisk, hvoraf revet havde faaet sit navn. Ud imod havet hævede klipperne sig høiere og høiere, dog paa den yderste af dem var der netop plads nok til fyrtaarnet med en liden lav udbygning, hvori fyrmesteren boede. Ved ebбетid kunde man ad en sti, som løb langs ryggen af revet, naa tørskoet til land, men ved flodtid, eller naar stormen drev bølgerne ind mod klipperne, stod vandet høit over disse, og fyrmesteren var da lige saa ene ude paa sin klippe, som Robinson Kruso var paa sin ø, førend han sit Fredag til selskab. Da der undertiden kunde gaa en hel uge, hvor det var umuligt fra land at komme ud til fyrtaarnet, hvad enten man vilde følge stien over revet eller seile derud i en baad, var fyrmesteren altid forsynet med saa megen proviant, at han kunde nære sig i en halv snes dage, hvis stormen, hvilket dog endnu aldrig var hændt, skulde rase saa længe.

Indenfor revet, trygt i læ bag dette og nogle fremspringende hvide kalkklipper, laa byen Westhaven med sine mange doffer, sine kolbæker og sin trygge havn og saa saa smilende og fornøjet ud, som om den

ikke anede, at der var saadanne stemme ting som storme og skibbrud til i verden. Men lille Cassy, fyrmesterens søsterdatter, tænkte ofte paa, at byen nok ikke vilde ligge saa rolig og fornøjet der, naar fyrtaarnet paa Hairevet ikke havde været og med sin lanterne vist de skibe, som hørte hjemme i Westhaven, den rette vei til sine hjem.

Cassy nærede en ubegrænset kjærlighed og ærbødighed for fyrtaarnet, men en kjærlighed, som dog i høi grad var blandet med frygt. Selv ved høilys dag og ført af onkel Bens beskyttende haand, fandt hun det uhyggeligt at gaa opad den høie, steile vindeltrappe, som gennem taarnet førte op til det store lanterneværelse, og om aftenen, naar stormen tudede gennem trappens hvælvinger, og mørket udenfor søgte at trænge ind for om mulig at opsluge lanternens lys, vilde hun aldrig, ikke engang med onkel Ben til følgesvend, have bobet den farlige vandring.

Cassy undrede sig ofte over, at onkel Ben kunde leve saa tilfreds der ude paa den ensomme klippe; thi han kom kun sjelden til land, og endnu sjeldnere kom hun eller hendes mor ud til ham. Hendes mor var ængstelig ved at lade Cassy gaa alene paa klippestien, og selv var hun meget bunden til hjemmet, da Cassys yngre broder lagde beslag paa hendes tid og pleie.

Men en eftermiddag i mars sad dog Cassy ude ved fyrtaarnets fod paa den side af klippen, hvor solen skinnede, og hvor der var læ for vinden, som blæste skarpt og koldt. I hendes skjød laa fyrmesterens store graa kat og spandt velbehagelig, men det var med nød og neppe, at den ved af og til at støde med snuden til Cassys arm kunne afbvinge hende et ord eller et hjærtegn; thi Cassys tanker var andet steds henne, og af og til, medens hun sad og stirrede afbetslende paa de hvide klipper, som skjulte byen, eller paa de tangklædte stene ved klippens fod, som bølgerne med sterkt brusen brøde

sig over, fyldtes hendes øine med taarer, gennem hvis slør alt syntes at løbe i et for hende. Ja, det var et meget bedrøvet lidet ansigt, som af og til skjulte sig bag Murre's graa, bløde skind; hun sad og tænkte paa, i hvor lang, lang tid de forgjæves havde ventet hendes far, som førte et stort skib i de østlige have, hjem, og hun var gammel nok til at forstaa, hvorfor hendes mor blev blegere og mere alvorlig, og hvorfor hun græd, hver gang postmanden gik deres dør forbi uden at have brev til hende.

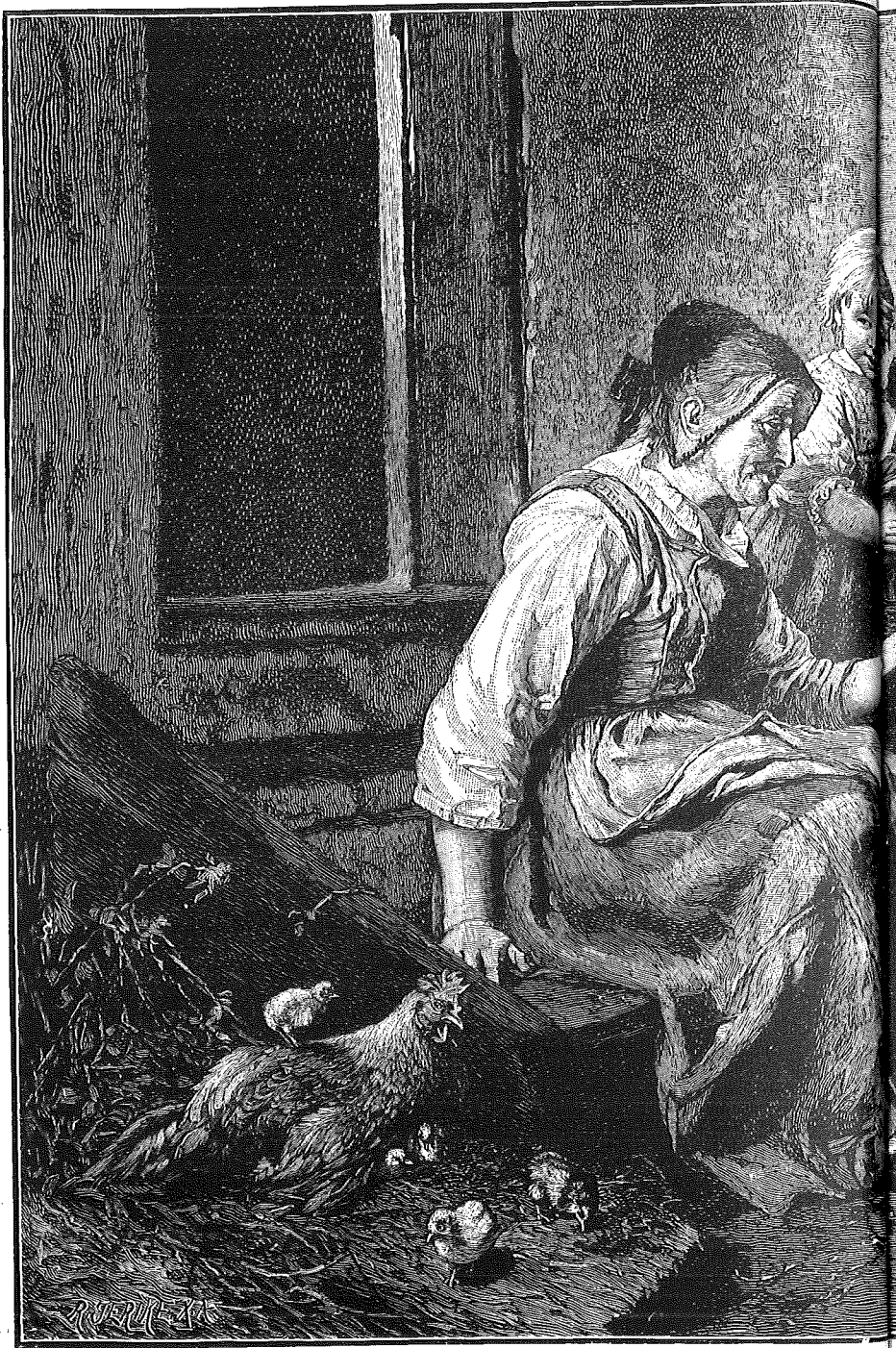
Men saa slemt som i denne morgen havde det dog endnu aldrig været, og Cassh's taarer løb ned ad hendes kinder, da hun tænkte paa det selfomme brev, som hendes mor om morgenen havde faaet fra rhederiet, som skrev for at underrette hende om, at der var kommen efterretning om „Den gyldne Stjerne“, som hendes mand førte. Men hvilken efterretning! „Et skib, som havde mistet sine mastes og med en gyldne stjerne i stævnen, var i en frygtelig storm bleven seet fra Frankrigs kyst kjæmpende mod stormen og kastet omkring af de oprørte bølger. Det var umuligt at bringe det hjælp før næste morgen, men da denne oprandt lys og stille, var skibet ikke mere at se, saa man antog, det var gaaet under med mand og mus.“ Da hendes mor havde læst dette, var hun bleven ligbleg og var sunken tiltetgjort tilbage i sin lænestol, saa Cassh var bleven ganske bange, at hun skulde besvime; men hun sad stille, ganske ubevægelig, og da hun endelig tog forklædet bort fra sit blege ansigt, var det kun for at sige: „Cassh, min glut, løb over Hairebet og hent onkel Ben; maasse han kan gaa ind til Westhaven og saa noget nærmere at vide om far. Løb, barn, saa hurtigt du kan.“

Cassh fløj med vindens hurtighed hen over klippestien, og saasnart onkel Ben havde forstaaet hendes forpustede, lidt forvirrede tale, spildte han ikke et øieblik; han gav sig kun tid til at stoppe sin pipe og tage sin

bjækkert og sydbest paa. „Vi faar ondt veir til natten, min snut“, sagde han, idet han saa ud igjennem det lille runde glughul, som tjente som vindue, „men jeg skal nok komme hjem i god tid og sende dig over til din mor, før veiret kommer op. Men nu maa du blive her og sørge for, at ilden ikke gaar ud, og at Murre ikke kjæder sig. Og kommer, som godt kan hændes, officeren ved kystvagten, saa luk døren op for ham og sig ham, hvorfor jeg er borte.“

Men hverken officeren ved kystvagten eller nogen anden gæst kom, som kunde adsprede Cassh's sørgelige tanker, og nu led det allerede sterkt mod aften. Fire gange havde hun allerede lagt til ilden, som brændte saa klart og muntert, som nogen kunde ønske; hun havde rykket det lille bord, hvorpaa onkel Ben spiste, hen foran den, og havde dækket det, saa nu manglede der kun at skjænke kogende vand paa tepotten, og kjedlen forskogte alt over ilden; men endnu kom der ingen onkel Ben. Cassh saa ængstelig ud over havet, hvor bølgerne begyndte at hæve sig med hvide rygge, piskede af den tiltagende storm. Naar dog bare onkel Ben vilde skynde sig, saa hun kunde komme tilbage over stien, før floden begyndte at sætte ind! Hun løb hen til den lille tabel over ebbe og flod, som hang bag døren, og saa til sin beroligelse, at endnu havde det ingen nød, i den første time vilde vandet ikke skylle over klipperne, men hvor det dog blev mørkt! Altter vilde hun udenfor for at stirre ud i det tiltagende mørke; men et heftigt vindstød havde nær revet hende over ende, idet hun aabnede døren, og alt syntes dobbelt mørkt der ude, i modsætning til lyset, ilden udbredte der inde.

Det varede et øieblik, før hun, blandet som hun var af ildens skin, kunde se noget, men saa udstødte hun et jublende skrig, for der, lige hvor lyften høinede sig, kunde hun mod himmelen se onkel Bens skikkelse, og bag ham slagrede noget, som ikke kunde være andet end hendes mors forklæde.

bedsts houc.

Men hvorfor blev onkel Ben staaende der, istedenfor at skynde sig ud til hende? Og hvorfor svingede han sin sydvest paa saadan en ivrig, næsten vild maade? Cassy stirrede ud, forbauset og forskædet; hvad var dog det? Floden skulde jo ikke sætte ind før om en time, og der slog jo allerede høie bølger over rebet! I et nu indsaa hun, at stormen var kommen floden i forkjøbet og havde drebet vandet saa sterkt ind imod land, og at hun, fyrtaarnet og katten var affaarne fra alle andre menneskelige væsener, i det mindste indtil næste ebbetid.

Cassys hjerte bankede hurtigt og sterkt, da hun, efter at møket havde gjort det umuligt at se de kjære skikkelser paa strandbredden, maatte kæmpe med vinden, som holdt igjen mod døren, for at lukke denne. Hun gik tilbage til ildstedet for at varme sig og følte sig saa uslykkelig og ensom, som hun aldrig havde tænkt, hun kunde blive. Og dog blev det værre endnu, da regnen begyndte at pisse imod glughullet, og stormens brølen og havets brusen stadig tog til. Dog, der hjalp ingen „kjære mor“, hun var nødt til at tilbringe natten der ude paa fhret, og skjønt onkel Bens seng med de hvide lagener og den pene ternede overdugne saa indbydende nok ud, kom der dog en kvælende følelse i hendes hals ved tanken om hendes mor og den lille bror, som sad saa trygt hjemme i det hyggelige køkken, og vel vidste hun, at onkel Ben saa hurtigt som muligt vilde komme ud til hende, men hun vidste ogsaa, at i et veir som dette var det umuligt, klippestien var dybt under vand, og ingen baad kunde vove sig ud i stormen.

(Sluttes.)

Bed til Guds søn,
saa faar du løn.

Hn prest i England reiste omkring i landet og holdt møder for bibelselskabet. Han stansede en dag i en by, hvor han

havde noget at udrette, og gik ind i en restauration for at spise middag. En femtenaarig opvartede ham ved bordet. Denne prest vilde altid gjerne, naar han traf en ubekjendt, sige ham en sandhed. Forinden han gik derfra, spurgte han tjenestepigen:

„Hvad heder du, min ven?“

„Jane, min herre.“

„Nu vel, Jane, beder du nogen gang?“

„Ikke nei, min herre. Jeg har ikke tid til noget saadant, jeg har knapt tid til at spise.“

„Da Jane, skal jeg gjøre en kontrakt med dig. Jeg kommer hertil igjen om to maaneder. Jeg vil lære dig en liden bøn, som kun bestaar af tre ord, som jeg ønsker, du skal bede hver morgen. Den behøver ikke at borttage nogen tid; thi du kan jo fremsige den, imedens du klæder dig om morgenen. Og hvis du, naar jeg kommer tilbage, kan sige mig, at du har bedet den hver dag, saa skal du saa to dollars.“

„Jeg skal gjøre det“, sagde Jane.

„Ja, hold bare det løfte.“

„Det kan De stole paa; thi jeg holder altid, hvad jeg lover“, sagde Jane. „Hvorledes skal jeg bede?“

„Herre, frels mig, saa skal du bede.“

Derpaa tog han hende i haanden og sagde farvel.

Efter to maaneder kom han tilbage til byen. Da han kom til restaurationen for at spise middag, var ikke Jane der, men en anden opvartningspige. Efter middagen spurgte han verten, hvor Jane var.

„Na, hun begyndte at gaa i kirke, og forlod sin tjeneste. Hun tjener nu hos presten nede i gaden.“

Presten gik da til prestegaarden. Han ringede paa, og Jane kom selv og aabnede døren. Da hun saa, det var presten, sagde hun fornøjet:

„Ikke, jeg er saa glad ved at se Dem igjen, for at saa takke Dem for, at De lærte mig den bøn. Men jeg vil ikke have Deres penge; thi jeg har allerede faaet nok.“

„Nu, lad mig da faa vide, hvad du har faaet. Kom og fortæl mig det.“

„Min herre, efterat De var reist, bad jeg hver morgen den bøn, De lærte mig. I begyndelsen sagde jeg den tankeløst, idet jeg klædte mig. Men om morgenen, efter at jeg havde fremsagt den, kom to spørgsmaal op i mine tanker: hvorfor vil denne herre, at jeg skal bede denne bøn og: hvad betyder ordet 'frels mig'? Jeg antog, at bibelen kunde oplyse mig herom; derfor laante jeg en bibel og læste hver morgen i den. Snart kom jeg til det vers, som lyder saaledes: Menneskens søn er kommen for at opsøge og frelse det, som er fortabt, og det andet: Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere.' Derfor fik jeg se, at jeg var en fortabt synderinde, og dette forkræftede mig. Jeg begyndte for alvor at bede. Jeg bad Jesus om forladelse for mine synder; jeg bad ham gjøre mig til en kristen og lære mig at elske og tjene ham. Han hørte min bøn. Han har gjort det alt for mig, og nu er jeg saa lykkelig. Jeg takker Dem for, at De lærte mig den bøn, men jeg vil ikke have Deres penge.“

Vi ser, hvorledes Jesus gjorde denne piges sjæl levende og derefter belønnede hende ved at gjøre hende lykkelig og modig.

Men det er kun en del af denne belønning, som Jesus giver sit folk i denne verden. Den største del er forberet dem i himmelen, og der skal de faa nyde den.

Den gamle doktors historie.

Jeg har noget at fortælle jer fra min ungdom“, sagde en gammel doktor en aften til en flok unge mennesker:

Det var sent paa eftermiddagen efter en lang, hed dag, at jeg kom hjem fra marken og mødte min far paa veien.

„Jeg skulde ønske, Jim“, sagde han lidt

tøvende, „at du vilde tage denne pakke for mig og bringe den til byen.“

Jeg var en gut paa 12 aar og holdt just ikke meget af at arbejde. Jeg havde været ved høstøsten fra daggrøn, var træt, støvet og sulten, og der var to mil til byen. Det var desuden min hensigt, naar jeg havde spist, at vaske mig og klæde mig paa for at gaa i sangskole. Min første indskydelse var derfor at sige nei og gjøre det skarpt; thi jeg blev ærgerlig over, at min far vilde forlange det af mig, efterat jeg havde arbejdet en hel dag. Jeg vidste godt, at hvis jeg gjorde indvendinger, vilde han selv gaa; han var en mild, taalmodig, gammel mand; men noget stansede mig i mit hastige svar — en af Guds engle, tænker jeg.

„Det skal jeg nok, far“, svarede jeg, idet jeg fik pakken af ham.

„Tak, Jim!“ sagde han. „Jeg vilde selv have gaaet, men jeg ved ikke, hvordan det er, jeg føler mig ikke rigtig vel idag.“

Han fulgte mig til den vei, der dreiede af til byen, og da han forlod mig, lagde han igjen sin haand paa min arm og sagde: „Tak, min gut, du har altid været en god søn for mig, Jim!“

Jeg skyndte mig saa til byen og tilbage igjen. Da jeg kom hjem, saa jeg en mængde mennesker samlede udenfor døren. En af dem kom hen til mig med taarer i øinene og sagde: „Din far faldt død om i det øieblik, han kom hjem. De sidste ord, han talte, var til dig.“

Jeg er nu en gammel mand, men jeg har atter og atter i alle de aar, der er gaaede siden den tid, takket Gud for, at min fars sidste ord var: „Du har altid været en god søn imod mig.“

Aldrig har nogen angret den venlighed og hjærlichkeit, han viste mod andre; men intet er saa skarpt og bittert som mindet om de kolde, haarde ord, vi har talt til dem af vore hjære, der er gaaede bort. Og det er ofte kun et kort, lidet stykke vei, vi har at vandre sammen herved.

Man kommer længst med venlighed.

William Penn, som var den, der grundlagde kolonien Pennsylvanien i Nordamerika, var bekendt for den retfærdige og menneskevenlige maade, hvorpaa han behandlede de indianere, hvis land han satte sig i besiddelse af.

Efter at have kjøbt en landstrækning ønskede han endnu noget mere og kom med forslag derom til indianerne. Disse kom overens med hinanden om, at han mod en vis betaling skulde faa saa meget land, som en ung englænder kunde gaa rundt paa én dag.

Da imidlertid landstykket var opmaalt paa denne maade, syntes indianerne at være høist utilfredse, idet den unge mand havde gaaet meget hurtigere og længere, end de havde tænkt sig.

Penn spurgte om aarsagen til deres utilfredshed og fik til svar:

„Han narrede os med sin gang.“

„Hvorledes det?“ sagde Penn. „Var det ikke eder selv, som foreslog at faa landet maalt paa denne maade?“

„Jo, det er sandt,“ svarede indianerne, „men den hvide broder gif saaa langt.“

Nogle af kolonisterne mente nu, at indianerne skulde tvinges til at staa ved sin kjøbefontrakt.

„Tvinge dem!“ udbrød Penn, „hvordan vil man kunne tvinge dem uden blodudgydelse!“

Derpaa vendte han sig til indianerne og sagde: „Nu vel, brødre, hvis det er saaa, at vi har givet for lidet for landstykket, hvor meget mere vil I da have for at blive tilfredse?“

Denne tale lod til at falde i deres smag, og de forlangte at faa som tillæg noget flæde og nogle fiskekroge, som naturligtvis meget villig blev givet dem. De røde mænd fra

skovene rystede derpaa Penn's haand og gif tilfredse i alle maader sin vei.

Da de var gaaet, vendte guvernøren sig til sine venner og sagde: „O, hvor lidet koster ikke venlighed, og hvad udretter man alligevel ikke ved den! Nogle af eder talte om at tvinge de stakkels skabninger til at staa ved deres kjøbefontrakt; jeg har nu tvunget dem, men ved en magt, som er mere at stole paa end sverdet's — venlighedens magt.“

Man tænke sig ogsaa, hvad det vilde kostet af blod og ubehageligheder, om man skulde have tvunget dem med magt. Alene et eneste menneskeliv var langt mere værd, end hvad man maatte give, idet man tog dem med det gode.

Penn's retfærdighed og venlighed blev ogsaa belønnet. De røde mænd blev varme venner af den hvide fremmede, og ligeoverfor ham og hans ledsagere begravede de stridsøksen. Ja, da kolonien Pennsylvanien i et uaar kom i nød for levnetsmidler, kom indianerne dem venlig til hjælp med sit jagt-udbytte.

Geografisk gaade.

Forbøgstaerne, læste ovenfra nedad, danner navnet paa et rige i Europa, og endebøgstaerne, læste nedenfra opad, navnet paa dets konge

1. En flod i Afrika.
2. En by i Rusland.
3. En by i Tyskland.
4. En elv i Asien.
5. En elv i Spanien.

L. & D. Holm.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 29.

Husk, at ærlighed svarer gode renter.